

A fi identic cu natura

Mesaj al

PREAIUBITULUI DAAJI

cu ocazia celei de-a 98-a aniversări a nașterii lui

PUJYA SHRI CHARIJJI MAHARAJ

24 iulie 2025, Kanha Shanti Vanam

A fi identic cu natura

Dragi prieteni,

A crește înseamnă a renunța

Vedem adevărul când ne uităm la o sămânță. Sămânța are tot ceea ce alcătuiește copacul: rădăcini, trunchi, ramuri, frunze și flori. Dar sămânța trebuie să se spargă pentru a deveni ceea ce este cu adevărat. Trebuie să-și arunce coaja protectoare. Viața începe doar când renunți.

Aceasta este prima lecție din natură: a crește înseamnă a renunța.

Arborele mamă este conștient de acest lucru. Nu se agață de frunzele sale când vine toamna. Le lasă să cadă cu grație, făcând loc pentru o nouă creștere. Știe ceea ce noi uităm adesea, că a te agăța prea tare împiedică viața să se desfășoare.

Inima mamei știe și ea acest lucru. Două inimi bat ca una singură timp de nouă luni. Apoi vine momentul nașterii, care

este cel mai iubitor act de eliberare. Ea renunță la ceea ce era o parte din ființa ei, nu pentru că nu o iubește, ci pentru că o iubește atât de mult. Înainte era unul, dar acum sunt doi și fiecare poate iubi pentru totdeauna.

Ciclul iubirii

Trei adevăruri simple alcătuiesc un ciclu nesfârșit:

1. **A crește înseamnă a renunța.**
2. **Iubirea se manifestă prin creștere.**
3. **A iubi înseamnă a renunța la control.**

Ca și respirația, fiecare duce la următorul: inspirați, expirați și apoi inspirați din nou. Așa se mișcă viața însăși.

Arătăm iubire când creăm ceva, cum ar fi un cântec, un tablou sau o relație. Dorința de a crea provine din nevoia iubirii de a se manifesta și de a se împărtăși. Iubirea s-a exprimat în multe feluri, chiar și în Big Bang.

Iubirea face lucrurile să crească. „Iubirea este motorul lumii”, obișnuia să spună Chariji.

Arătăm iubire când creăm ceva, cum ar fi un cântec, un tablou sau o relație. Dorința de a crea provine din nevoia iubirii de a se manifesta și de a se împărtăși.

Paradoxul

Iată marele paradox: trebuie să renunți la ceva pentru a-l iubi cu adevărat. La început, acest lucru pare imposibil. Cum putem iubi și renunța în același timp?

Dar gândește-te la asta: dacă straturile care protejează un boboc de trandafir nu se deschid, poate acesta să înflorească? Poate un fluture să iasă din cocon dacă acesta nu renunță la firele sale? Pot inimile să se întâlnească cu adevărat dacă trebuie să îndeplinească anumite standarde?

Iubirea adevărată nu are așteptări, cerințe sau lanțuri. Este liberă. Adevărata detașare nu înseamnă indiferență; este o iubire atât de puternică încât te eliberează în loc să te posed.

Adesea confundăm iubirea cu atașamentul. Dar atașamentul este haina iubirii care vă sperie. Creează cuști și le numește grijă. Face oamenii dependenți și numește asta devotament.

Planta știe mai multe. Știe că vântul îi va împrăștiia parfumul. Știe că fructele ei vor cădea în cele din urmă. Dar nu ripostează. Continuă să crească. Este în natura ei să crească, să ofere libertate și să creeze mai multă viață.

Provocarea de a fi om

Noi, oamenii, putem face propriile alegeri și putem fi conștienți de noi înșine. Cu toate acestea, egoul ne face să simțim că suntem „eu” și „al meu”, ceea ce ne determină să ne agățăm de

lucruri și să ne definim prin ele. Lipsa de credință ne împinge, de asemenea, să acumulăm pentru siguranța viitorului.

Aceste legături se rup când medităm și devenim mai conștienți de gândurile și sentimentele noastre. Învățăm să distingem între ceea ce este real și ceea ce nu este, între ceea ce durează pentru totdeauna și ceea ce nu durează. Începem să vedem dincolo de micul sine și în infinit.

Această schimbare este un act de iubire în sine.

Din viața lui Lalaji

Lalaji Maharaj, primul nostru guru, a fost cel mai bun exemplu de detașare iubitoare. De exemplu, când a aflat de moartea fiicei sale în timp ce conducea o meditație de grup, a rămas așezat în liniște, iar apoi lacrimile au început să-i curgă pe față.

O persoană sfântă a întrebat: „Cum poate un sfânt să plângă?” Cum poate plânge, pentru că îi pasă.

Lalaji a stat liniștit o vreme, apoi a luat câteva frunze uscate și le-a zdrobit. Acestea au scos un sunet de pocnitură. El a spus: „Chiar și frunzele moarte scot sunete când le zdrobești” și „Eu sunt o persoană reală. Când părțile unite se despart, sunetul este normal”.

El a continuat spunând: „Oamenii simt în mod natural iubire, grijă și atașament, indiferent dacă sunt liberi sau nu”. Trece de la a fi oameni la a fi buni și apoi la a fi divini. Pe măsură ce

We are going from being human to being kind to being divine. As we evolve, we become one with the realities of creation, rather than being separate from them.

evoluăm, devenim una cu realitățile creației, în loc să fim separați de ele.

Aceasta este detașarea iubitoare: a simți profund în timp ce renunți.

Calea greșită

Trebuie să fim atenți să nu fim detașați fără iubire. Acest lucru este rece, distant și nu are nicio valoare spirituală. Este ca un bărbat care spune că este celibatar, dar nu poate fi apropiat de nimeni. Acest tip de distanță provine din incapacitatea emoțională, nu din înțelepciune.

Detașarea absolută provine din iubirea atât de puternică încât nu-i pasă dacă pierde sau câștigă ceva. Ea participă în totalitate fără a fi dependentă emoțional. Ea creează apropiere fără atașament și conexiune fără a fi legată.

Cum putem înțelege această distanță plină de iubire? Am un singur răspuns: prin înțelegere și practică.

Începeți cu lucruri mici. Păstrați ceva valoros, cum ar fi o

bijuterie sau o fotografie. Fiți recunoscători pentru asta. Observați orice îngrijorare legată de pierderea acelui lucru. Acum, renunțați intenționat la controlul asupra lui. În loc să-l țineți cu pumnii închiși, țineți-l cu mâinile deschise. Înțelegeți diferența dintre a aprecia și a deține.

Treceți la relații. Fiți atent când vă țineți prea tare de ceva din frică, nevoie sau așteptare. Învățați să binecuvântați libertatea altora. Nu vă îndepărtați și nu fugiți, ci iubiți fără condiții. Vedeți cum libertatea face legăturile reale mai puternice, nu mai slabe.

În cele din urmă, aplicați acest lucru asupra voastră. Vedeți cum vă agățați de identitățile, poveștile și chiar rănilile voastre. Renunțați la vechile voastre versiuni ca exercițiu. Renunțați la ceea ce nu vă mai ajută, nu pentru că vă urăți, ci pentru că vă iubiți.

Lecția bunătății naturii

Dacă stați suficient de mult lângă un râu, acesta vă va învăța totul. Priviți cum se mișcă apa. Nu se agăță niciodată de pietrele pe care le atinge sau de malurile pe care le alimentează. Râul dă totul în fiecare moment, dar rămâne același. Își găsește casa în ocean, dăruindu-se constant.

Dar lecțiile naturii sunt și mai profunde. Gândiți-vă la asta: portocalul nu cere suc de portocale în fiecare dimineață în schimbul portocalelor sale. Copacul de mango nu cere niciodată suc de mango ca plată. Aceste tipuri de copaci transformă cele mai simple lucruri în cele mai dulci daruri. Ei mănâncă doar

deșeuri organice, beau apă și utilizează lumina soarelui.

Vaca nu vrea nimic, inclusiv lapte, în schimbul laptelui pe care ni-l dă. Ea mănâncă iarbă, iarbă și iar iarbă! Dar unii dintre noi ajung să o mănânce pe toată, transformându-ne stomacurile în cimitire pentru cei care ne servesc atât de altruist.

Ce putem învăța din asta? Ce dăm înapoi, chiar dacă mâncăm tot ce e mai bun? Această întrebare i-a determinat pe asociații mei să se oprească și să se gândească de multe ori.

Întotdeauna am crezut că iubirea pentru ordinea divină este singurul lucru care poate satisface aceste trei nevoi: să crești, să iubești și să oferi libertate. Natura se bazează pe iubire, fără a cere nimic și împărțind totul. Aceasta este cea mai înaltă formă de detașare iubitoare.

Acesta este mesajul tăcut al naturii despre detașarea iubitoare, care este atât de fundamentală încât este adesea trecută cu vederea.

Întotdeauna am crezut că iubirea pentru ordinea divină este singurul lucru care poate satisface aceste trei nevoi: să crești, să iubești și să oferi libertate. Natura se bazează pe iubire, fără a cere nimic și împărțind totul.

Norul adună apă, se îngreunează cu ploaie și apoi o eliberează pe toată. Devine mai mic? Nu. Se schimbă, devine mai ușor și continuă să se miște pe cer. Ploaia se transformă în râuri, hrănește semințele și apoi se ridică sub formă de vapori pentru a forma din nou nori.

Chiar și respirația voastră vă învață acest lucru. Când expirați, vă eliberați de ceva; când inspirați, luați ceva. Încercați să vă țineți respirația pentru totdeauna și viața însăși va protesta. Corpul știe ceea ce mintea uită uneori: a ține și a da drumul sunt două părți ale dansului vieții.

A patra maximă: Calea naturii este simplă

„Simplifică-ți viața pentru a fi identic cu natura.” – Babuji.

Întruchiparea acestui principiu în viață este cea mai rapidă cale de a evolua.

Natura înseamnă simplitate. Era ceea ce exista în Absolut, dar nu luase încă formă completă. Aceasta este forța vitală a Naturii înseși, locul de unde pornesc toate activitățile, care este cu adevărat originea. Singura cale de a atinge simplitatea în viață este eliminarea tuturor complexităților.

Dar noi, oamenii, am complicat acest lucru simplu. Am creat o rețea de gânduri, dorințe și acțiuni care contravin fluxului Naturii. Un membru al autorității recomandă plimbările în aer liber, iar altul avertizează împotriva răcelii. Unul spune să câștigi

bani, iar altul spune să urmezi o altă cale. Babuji numește ceea ce am creat „un conglomerat complet” de tendințe conflictuale.

Portocalul nu trebuie să se ocupe de niciuna dintre aceste probleme. Nu se gândește dacă să dea fructe sau nu. Vaca nu se gândește dacă să producă lapte sau nu. Ele există într-o simplitate perfectă, la fel ca Natura.

Trebuie să „ne redobândim puterea latentă care este însăși esența Naturii” prin ruperea rețelei pe care noi înșine am construit-o. Dacă vrem să imităm Natura, trebuie să ne rafinăm continuu acțiunile, să eliminăm sarcinile inutile și să rupem rețelele noastre pentru a atinge starea cea mai pură.

Dacă vrem să imităm Natura, trebuie să ne rafinăm continuu acțiunile, să eliminăm sarcinile inutile și să rupem rețelele noastre pentru a atinge starea cea mai pură.

Aceasta este detașare iubitoare în acțiune. Nu este vorba despre a face mai multe practici spirituale, ci despre a elimina tot ceea ce nu este necesar. Trebuie să învățăm să renunțăm la rețeaua pe care am construit-o, la fel cum un copac renunță la frunzele sale toamna. Trebuie să ne întoarcem la un mod de viață simplu, în armonie cu natura însăși. Reflectați asupra acestui aspect al „nevoii” de care ne bucurăm.

Adevărul suprem

Aici se află adevărata problemă. Portocalul transformă solul, apa și lumina soarelui în dulceață, fără a cere nimic în schimb. Vaca mănâncă iarbă și o transformă în hrană, fără a aștepta nimic în schimb. Ele sunt Ordinea Divină, care dăruiește fără a se gândi la asta.

Noi, cei care mâncăm tot ce e mai bun, uităm adesea această regulă de bază. Luăm dulceața portocalei, laptele de la vacă și bogăția Pământului, dar ce dăm în schimb? Această întrebare ar trebui să ne facă să ne simțim mici și să ne amintească de adevăratul nostru scop.

Marea problemă dispare de la sine: obținem mai mult când renunțăm. Cu cât oferim mai multă libertate, cu atât legăturile noastre devin mai puternice. Creștem atunci când renunțăm.

Nu există niciun plan sau truc aici. Așa funcționează iubirea și așa operează ordinea divină. Iubirea nu este un sistem închis; este un flux deschis. Se mișcă ca aerul, apa și lumina, revenind mereu și schimbându-se constant.

Când urmăm această Ordine Divină și dăm fără a aștepta nimic în schimb, realizăm că detașarea iubitoare nu este ceva ce facem; este ceea ce suntem.

Recunoașterea

În cele din urmă, nu practicăm detașarea iubitoare; recunoaștem

că o facem. Nu suntem ființe separate care încearcă să se îndepărteze una de alta. Viața se schimbă constant, renunțând și iubindu-se pe sine în forme noi.

Universul vă iubește cu fiecare respirație pe care o luați. Ești în armonie cu fluxul vieții când renunțați la un copil, la un vis sau la un moment.

Râul știe că se va întoarce la mare. Norul știe că va ploua, se va usca și apoi se va forma din nou. Sămânța știe că trebuie să se spargă pentru a crește. Știm, de asemenea, în adâncul sufletului, că a iubi înseamnă a renunța, iar a renunța cu iubire înseamnă a deveni iubire în sine.

Când atingem acest nivel de simplitate, „toate simțurile care s-au contopit pot deveni sinonime cu ceea ce rămâne după dispariția impresiilor anterioare”. Abia atunci putem considera că suntem în armonie cu divinitatea și că trăim în perfectă armonie cu ordinea simplă, iubitoare și generoasă a Naturii.

Invitația

Iubirea nu este un sistem închis; este un flux deschis. Se mișcă ca aerul, apa și lumina, revenind mereu și schimbându-se constant.

Nu luați aceste cuvinte prea în serios. Lăsați-le să-și termine treaba, apoi lăsați-le să plece. Nu sunt lucruri de reținut; ele sunt invitații la curgere.

Dacă vă este frică să renunțați, amintiți-vă că renunțarea aduce o viață nouă, nu o pierdere. Fiecare răsărit arată că sfârșiturile duc la noi începuturi. Fiecare respirație arată că renunțarea face loc pentru a primi.

Iubiți cu mâinile deschise. Nu pentru că este spiritual sau ingenios, ci pentru că este singura modalitate prin care iubirea funcționează. Pumnul închis doar ține lucrurile. Universul se află în mâna deschisă. Ceea ce ne învață râul, ceea ce ne arată norul și ceea ce știe inima fiecărei mame este că a iubi înseamnă a renunța, iar renunțând, devenim iubirea pe care o căutăm.

Aceasta este lecția. Ușor. Gata. Pentru totdeauna.

Cu iubire și respect,

Kamlesh

Cu ocazia celei de-a 98-a aniversări a nașterii lui

Pujya Shri Chariji Maharaj

la Kanha Shanti Vanam, 24 iulie 2025.

heartfulness
advancing in love

